

Lluís Maria Xirinacs: l'absoluta llibertat

written by Agustí Soler | 11 d'agost de 2018

“Una nació esclava, com un individu esclau, és una vergonya de la humanitat i de l’univers. Però una nació mai no serà lliure si els seus fills no volen arriscar llur vida en el seu alliberament i defensa. Amics, accepteu-me aquest final absolut victoriós de la meva contesa, per contrapuntar-se la covardia dels nostres líders massificadors del poble. Avui la meva nació esdevé sobirana absoluta amb mi. Ells han perdut un esclau, ella és una mica més lliure, perquè jo sóc en vosaltres, amics!”. Així acabava el text titulat *Acte de sobirania* que en Lluís Maria Xirinacs va deixar com a simbòlic testament. Va indicar també que volia acabar els seus dies “en la soledat i el silenci”. Un silenci que es podia tallar amb tisores en el darrer comiat que se celebrà a la basílica de Santa Maria del Mar el 16 d’agost del 2007, cinc dies després de la seva mort. A Santa Maria del Mar es donaven la mà el dol i la ràbia. El dol, per la pèrdua d’una de les persones que més tossudament va lluitar per les nostres llibertats i que, al mateix temps, una de les que més va ésser menystinguda pels manifassers del “políticament correcte”. La ràbia per l’escarni que en feren durant tant de temps els “nostres líders massificadors del poble” i que, sense cap mena de pudor, els permeté fins i tot ser presents als funerals a primera fila (quan se’ls havia demanat de no anar-hi o de no tenir-hi cap presència rellevant) i que motivà les úniques mostres de rebuig (molt especialment a algun dels creadors del Tripartit) davant l’impressionant silenci respectuós de l’acte. La televisió pública catalana, en una actuació deplorable, va parlar-ne com si Xirinacs fos una figura del passat: un romàntic lluitador contra el franquisme sortosament ja superat. I així també ho feren alguns dels polítics consultats, com el mateix president del Parlament. La veu del

carrer però, era tota una altra.

Tothom sabia que l'u de gener del 2000, de la plaça de Sant Jaume estant, Xirinacs havia iniciat la campanya "*Jo em planto, cap a l'Assemblea dels Països Catalans*" i que feia tan sols dos anys, l'octubre del 2005, que havia estat empresonat per les seves manifestacions al Fossar de les Moreres. Tan sols dos anys i deien que era una figura del passat? La veritable raó és que era massa incòmode. Deia el que sentia i això fa anys que ja no es porta. Un exemple clar i contundent: al seu llibre *El terror, la pau i el sagrat* –referint-se a la presència espanyola a Catalunya i el País Basc– deia que "Siguem clars: mentre hi hagi un sol tanc d'una nació estrangera en una nació dominada només es podrà titllar de terrorista la nació estrangera", per acabar reblant el clau amb "El terror que Espanya imposa a Catalunya –i sobretot als seus líders– amb les armes, impedeix que Catalunya gosi alçar-se. D'aquest terrorisme se'n diu democràcia". El fet d'expressar públicament el que molts catalans pensem com és l'abolició de dues xacres anomenades Llei antiterrorista i Audiència Nacional el feren terriblement incòmode. Qui ho deia havia estat candidat al Premi Nobel de la Pau entre els anys 1975 i 1977 i això, de Madrid estant, no es podia tolerar. Per això el tornaren a empresonar, ara però, en "democràcia".

Molt ràpidament s'ha volgut passar full i s'ha intentat que se l'oblidés com aviat millor. Pocs anys després de la seva mort s'ha volgut estendre una llosa de silenci damunt la persona i el que representava i no tan sols a Espanya. A Catalunya alguns (i tothom sap de qui parlo) també s'hi han apuntat. Però crec que no els ha sortit gaire bé la jugada. Si l'any 2000 amb la campanya *Jo també em planto* amb la premissa de "preparar la independència d'aquesta nació com a poble sobirà d'Europa" es convidava tothom a organitzar-se i constituir-se en "assemblees menors de país, regió, comarca, municipi, barri, veïnat, carrer i llar" avui dia podem dir amb la veu ben alta que, a desgrat dels qui el varen titllar de

visionari, no han passat pas tants anys i la proposta d'en Lluís Maria Xirinacs s'ha fet realitat i tal com es diu en la biografia obra d'en Lluís Busquets i Grabulosa "és l'esperança de milions de catalans que ara dipositen el seu somni en l'Assemblea Nacional de Catalunya que tant Xirinacs va reclamar inútilment". S'ha dit i així ha estat: "la seva llavor ha rebrotat i el seu missatge ha calat en totes les capes de la societat".

Cal doncs no oblidar i recuperar Xirinacs, el seu exemple i la seva infatigable lluita per la llibertat del nostre poble. Per a aquells que els incomoda faig meves les paraules de l'escriptor Ramon Guitó i Pons: "A tots aquells qui tenen l'ofici de manar jo els demano: no us adoneu que tots hem perdut l'home més lúcid que ha tingut Catalunya en molts i molts anys? Per què us l'heu deixat escapar? Perquè us feia nosa? Perquè us eclipsava? Perquè posava el dit a la nafra de sempre? O potser, cosa molt possible, perquè no heu entès res de res d'on vàreu néixer, d'on viviu i de tot allò pel qual heu estat escollits en els vostres càrrecs?". Voldria tanmateix remarcar aquestes altres d'en Josep Maria Ballarín: "Per dir-ho bé, el Xiri era d'una fidelitat i d'un coratge per Catalunya que no té semblant". Cal doncs que fem nostre el seu exemple. Estem vivint moments d'incertesa però de gran esperança al mateix temps. Tenim el futur a tocar. Que la mesquinesa i la covardia restin al pou de l'oblit. Tinguem ben present l'exemple d'en Lluís Maria.

Amic Xiri, des d'allà on estiguis, dona un cop d'ull a la terra que tant vares estimar i per la qual vares lluitar. Avui, onze d'agost, fa onze anys que ens vares deixar. El teu exemple no ha estat en va. Dona un cop d'ull i veuràs com hi plana un vell somni fet ja realitat: l'absoluta llibertat.